

Раковски веднага свикалъ всички главни български войводи въ Бѣлградъ и имъ казалъ да събератъ и въоръжатъ една голѣма българска дружина най-малко отъ 1200 момчета. Радостта била голѣма. Войводитѣ се разтичали да записватъ юнаци, а Раковски се облѣкълъ и натъкмилъ като главенъ войвода.

Раковски чертае планъ за освобождение

Раковски начерталъ планъ, какъ ще се освободи България. Щомъ помогнатъ на бѣлградскитѣ граждани да изгонятъ турцитѣ отъ силната крепостъ, сърбитѣ ще отворятъ границитѣ, и Раковски съ дружината си и войводитѣ ще навлѣзатъ въ Стара-планина. Ще бждатъ разпратени бързи вестители до села и градове отъ дветѣ страни на Балкана. Щомъ дружината стигне въ нѣкой градъ (Бѣлоградчикъ, Кула, Берковица, Враца, Ботевградъ, Троянъ и Търново) въоръженитѣ юнаци да се стекатъ подъ народното знаме. Така Раковски се надѣвалъ, че въ Търново, той ще има вече 100,000 души бойци. Това било възможно, ако народътъ е подготвенъ и очаква да го повикатъ.

Раковски поръчалъ знаме, върху което билъ изработенъ разяренъ лъвъ, а отъ другата страна—надпись „Свобода или смъртъ“. Раковски си ушилъ княжеска униформа, поръчалъ калпакъ съ перо, високи ботуши и сабя презъ кръста.

Раковски въ бой съ турцитѣ

Наистина, скоро между сърбитѣ и турцитѣ въ Бѣлградъ се започналъ бой (1862). Турцитѣ стреляли отъ крепостта съ топоветѣ, а сърбитѣ съ пушки отъ града. Раковски веднага извадилъ 600 души отъ своитѣ момчета, далъ ги на войводитѣ Панайотъ Хитовъ, Хаджи Димитъръ, Стефанъ Караджа, Василъ Левски, Христо Македонски и др., а той командувалъ. Събранитѣ войводи и момчета заели опредѣлената имъ позиция и храбро се сражавали. Раковски се радвалъ и препускалъ съ